

Andrej Ivanuša

PRVA DOGODIVŠČINA TIGRA Z IMENOM LEVČEK

... ali kako je mali tiger dobil ime Levček, kot jo je zapisal Andrej Ivanuša.

Sončno zgodnje pomladansko jutro je na pašo zvalilo debelega čmrlja Bumburuma. Zumzumal je s cveta na cvet. Zadovoljen z obilno pašo je brundal in brnel kar naprej. Poletel je malo gor, pa malo dol in spet naokoli. Potem je zadovoljno pristal na dišeči cvetlici. Zlezal je vanjo, da se nasrka sladke medicīne.

Sredi največjega užitka ga je zmotila velika črna senca. Nekaj vlažnega je dregnilo vanj in tako silovito potegnilo zrak vase, da je Bumburuma skoraj odpihnilo. To ga je strašno razjezilo in je zabodel svoj ostri žalec v mehke smrček, ki ga je zagledal.

»Auuuu!« je kriknil majhen tiger. Prednji šapi je pritisnil na boleč smrček in se pričel valjati po nežni, zeleni in vlažni travi. Želel je, da bi pekoča bolečina popustila.

Tudi malega tигра je zvalilo toplo sonce iz brloga, kjer se je rodil. Podal se je na svoj prvi izlet. V soncu se mu je lesketalo rumeno-črno krzno. Premamil ga je vonj cvetic, porinil je smrček v eno izmed njih in globoko vdihnil omamen vonj. Potem ga je nekaj strašno pičilo v smrček.

Še vedno se je valjal po trati, ko je prišla njegova mama, mogočna tigrica. Takoj je vedela, kaj se je zgodilo. Skrbno je obliznila boleč smrček svojega sina. To je vsaj malo pomagalo in bolečina je malce popustila.

Čmrlj Bumburum je med tem prilezel na rob cvetlice. Tu ga je tigrica opazila.

»Hej, prijatelj Bumburum, kaj pa te je prijelo, da zabadaš svoj žalec v smrček mojega tigrčka?« ga je vprašala. Bumburum je presenečeno pogledal naokoli:

»Nisem vedel, da je to tvoj korenjak.«

»No, zdaj pa veš!« je zarenčala tigrica. Tigrček je med tem nehal pestovati svoj razboleli smrček. Pričel je previdno ogledovati čudnega strica, ki je prilezel iz cveta.

»Oh, oprostita ubogemu, nevednemu čmrlju. Kako pa je majhnemu korenjaku ime?« je vprašal Bumburum. Tigrica je v zadregi povescila glavo:

»O tem še nisem razmišljala. Nisem se še odločila kakšno ime mu bom dala.«

»Oho, ho,« se je zarežal čmrlj. »Mladenič je pravi junak. Skoraj nič ni zatulil, ko sem ga pičil. Jokal se tudi ni. Pogumen je kot kakšen lev, saj ...« Tigrica ga je prekinila sredi govorjenja in glasno zarenčala:

»Že vem! Vem, kako mu bo ime! Naj bo Levček... Ali ni to lepo - tiger z imenom Levček?« Bumburum je nagnil svojo glavo, malce zumzumnil in rekel:

»Ne! To res ni slabo ime, mali tiger z imenom Levček.«

Mali tiger se je zares razveselil svojega imena, da je kar pozabil bolečine v smrčku in se je iz čiste radosti povaljal po mehki travi. Čmrlj pa je poletel in odzupal naprej.

Tigrica in mali tiger z novim imenom Levček sta se napotila nazaj v brlog. V daljavi sta še slišala Bumburumovo brenčanje, ko je klical vsaki živali, ki jo je srečal:

»Prisluhnite! Pozor! Malemu tigru je ime Levček. To je velik korenjak. Še veliko bomo slišali o njem! To je naš tiger, ki mu je ime Levček! Tiger Levček, ja, ja!«

< ◇ ◇ ◇ >